

חדש לגבר הישראלי!

FABERGÉ
WEST
FOR THE BEST

אמטר שייך דיאודורנטים - סבון - טלק
משוקע"י לון
להשיג אך ורק בתמרוקיות המוכרות
בשקס, ככל-בו שלום וב"המשכיר לצרכן"

במדינה

(מיל), וגם התואר פרופסור נגנו. המאמר
רים הזכירו את הדוקטור הרכבי. צחק
השפוע סופר שמאלי: "אם זה יימשך
ככה, ידברו בעוד כמה ימים על רב"ט
(מיל). הסטודנט יחושפט הרכבי."

אנשים

המיליונר האדום

יהלומנים ורדיקאים,

נפגשו בחלוויותו

של דויד ארנפלד

הצעיר גבה הקומה, הצנום, והתמיר, היה
אחת הדמויות הססגוניות בזירה הציבורית.
הוא נחשב כמיליונר, אך היה ממוסס
אישם בין רק"ח למצפן. הוא היה סוחר
יהלומים מן הגדולים בארץ, אך התעניין
הרבה יותר בקבוצות-שוליים פוליטיות. היה
תה לו עין ביקורתית חדה, אך הוא הסתכסך
בנקל עם ידידים ושותפים.
איש מיוחד, כצעיר בודד, שלא מצא
אשר בחיי-מישפחה. היה רגיש ביותר ל-
טהרה-מידות. תכונה זו הובילה אותו אל
שורת המתנדבים, גוף שקם בראשית שנות
החמישים כתנועת-מחאה. ארנפלד היה אחד

יהלומן ארנפלד
תמיכה בקבוצות-שוליים

ממנהיגיו, אך הסתכסך עם שאר המנהיגים.
ופרש.

פרשה אימללה זו חזרה על עצמה כמה-
וכמה פעמים. בכל פעם שקמה תנועת-
מחאה חדשה, היה ארנפלד מראשוני המצ-
טרפים אליה. תרם כסף ונבחר לתפקיד
בכיר, אך לא הסתדר עם שותפיו. כך קרה
גם כאשר הצטרף לתנועת העולם הזה -
כוח חדש, נבחר כסגן יושב-הראש שלה
אך הסתכסך עימה על רקע אהדתו ל-
קבוצת מצפן. הוא ניהל בה מלחמת-גרר-
לה עיקשת, ופרש ממנה רישמית רק כדי
להצטרף לרשימת השלום (נס). שבה חזרה
אותה פרשה על עצמה. לבסוף נשאר בודד,
כשהוא תומך ביד נדיבה בשורה של קבוצות-
שוליים שמאליות קיצוניות.

אולם היה בדויד ארנפלד משו מיוחד.
שהקל גם על מי שהסתכסך עימו, לכבדו
ולחשלים עימו. הוא אהב כל דבר יפה
ועדין, האידיליות שלו היה בולט-לעין.
וקל היה להבחין בבדידותו ובאי-אפשרו.

כמו בבית. ברבות השנים התרגלו
הכול לראותו עומד לבדו או בחברת ידיד
בודד, בכל הפגנת למען עניין סוציאלי
צורך או למען השלום, מבלי שידבר או
יתבלט בין המנהיגים. מדי-פעם נפוצו
שמעות על כך שהוא חינו המממן העיקרי
של פעולה זו או אחרת. שמו התנוסס
דרוך-קבע על עצמות שמאליות, וכל אותה
שעה התבסס החל ממצדו בעולם העסקים.
השבו נדמה הכל לשמוע כי דויד
ארנפלד נפטר. בחייתו בן 47 בלבד. אחרי
שהיה תולה מזה חודשים אחדים במחלה
אנושה. בחלוויות התמונית שנערכה לו,
הצטופפו אליה-הבורסה יחד עם רדיקאים
מגודליו, יהלומנים עתירי-הון, אנשי
רק"ח ומצפן. "אילו דויד היה מופיע כאן
לפתע," אמר אחד מחבריו, "הוא היה מר-
גיש כאן בבית."

(המשך מעמוד 18)
זה מחזיר לעומת מעשה אחר בכנסת.
שני חברי-כנסת - אמנון לין (ליכוד)
ודויד קורן (מיפגנת העבודה), שניהם
מוותיקי רפ"י - מצאו שוב מיבצע משור
תף. הם הודיעו בגאווה שהחליטו להגיש
לכנסת הצעת-חוק, שבה ייקבעו שני
כללים:

● שכל אדם אשר יביע את דעתו שיש
להקים מדינה פלסטינית במסגרת של
שלום עם ישראל, ולדבר לשם כך עם
נציגות פלסטינית, יסולק מכל משרה
ציבורית.

● שכל משרת-ציבור יידרש לחתום על
הצהרה שבה יתנגד בפירוש לדעות אלה.
ההצעה עצמה מטופסת בעליל. על-פי-ה,
היו צריכים לפטר מיד את האלוף (מיל).
אריק שרון, הדוגל בהידברות עם אש"ף
לשם הקמת מדינה פלסטינית בעבר-הירדן,
ולמנוע כל תפקיד מהאלוף (מיל). עור
וייצמו, שביטא בסלחנות דיעה דומה.
שלא לדבר על מאות אנשי-ציבור, חברי
רוב המפלגות, מן השר-לשעבר אהרון
יריב ועד ליוזר ועדת-החקירות, יצחק
נבון, שהשמיע דיעות אסורות אחרות.
אולם, הנקודה הבולטת ביותר בהצעה
היא, שהיא חזרת - מילולית - על
התכונות השחורות ביותר של תקופת ג'ו
מקראתי. שהפכה את שמו מרשג במאה
שפות. לארצות-הברית נדרש דור שלם
כדי שתחלים מן ההרס בחיי הרוח, המדע
והאמנות שנגרם עלידי המקראותיות,
שהרחיק מכל פעילות את טובי העם הי
אמריקני אשר לא היו מוכנים לחתום על
הצהרות-הנאמנות הידועות-לשמצה ("איי-
נני ומעולם לא הייתי, בעל השקפות
קומוניסטיות...").

העובדה שהצעה כזו זכתה בסיקור
רציני בעיתונים מכובדים בישראל, מבלי
שתצורף אליה הדרישה הנמרצת לשלוח
את יוזמה לבדיקה פסיכיאטרית, היתה
סימן מדאיג למחלה הפושטת במדינה,
יותר מכל מעשי-האלימות שמילאו את
עמודי העיתונות.

דעות

הרכבי רוכב שוב

איך הפך -

פרופסור נץ

דוקטור יונה

היה צורך דחוף למצוא תשובה הולמת
לפרופסור שלמה אבינרי, רשות-השידור
הותקפה קשות, אחרי שאיפשרה לו לחוות
באין-מסרע את דעתו ביומן השבוע. ברדיו,
בזכות מדינה פלסטינית (ראה לעיל).
מניין לוקחים תשובה הולמת? התשובה
נתבקשה כימעת מאליה: האלוף (מיל).
הפרופסור יהושפט ("פטי") ארכבי.
מזה שנים ידוע פטי, מי שהיה ראש
אמ"ן בצה"ל, כנץ בין ניצים. כמנחה
לענייני ערב היו באמתחתו מאות ציטטות.
שהוכיחו כי הערבים הם שונאי ישראל,
שהפלסטינים אינם קיימים וזוממים להשי-
מיד את ישראל, שאין מה לדבר איתם.
אחרי מלחמת יום-הכיפורים נתמנה פטי
הרכבי כיועץ מדיני של שר-הביטחון, שימ-
עון פרס. לאחרונה יצא לשנת-שהתון ב-
ארצות-הברית, ושם מצאה אותו רשות-
השידור כדי לראיינו לרדיו בנושא הבעיית
הפלסטינית.

התוצאות היו מדהימות.
ביוקנות קרה לא-הודים. בשידור

נסתבר מה שהיה ידוע עד כה רק לקומץ
זעיר: שבמלחמה האחרונה התחולל שינוי
מכריע בגישתו של יהושפט הרכבי.
הוא לא הפך אופטימי יותר. אולם הפי-
סימיות שלו הובילה לעד חדש: שישראל
חייבת להשיג כל הסדר אפשרי כדי למנוע
מלחמה, ושגם הסדר-שלום גרוע שומר
על בטחון המדינה יותר מכל מצב מלחמתי.
בדבריו המנומקים, שניתנו כמקלחת
קרה על אהדירל-שעבר, הסביר הרכבי כי
יש להיכנס עם הפלסטינים, וכי אש"ף הוא
עובד קיימת. ישראל היא שהפכה אותו
הנציג הבילעדי של העם הפלסטיני, וזהו
המצב כעת. עיקשותה של ממשלת ישראל
להחרימם את אש"ף, רק מחזקת את אש"ף.
מה הפיתרון? תשובתו של הרכבי ברר-
רת: מדינה פלסטינית לצידה של ישראל.
היה לראיון זה המשך משעשע. חסדי
הרכבי בעבר התנפלו עליו בזעם, בעיתור
נות הימנית. תוך כך חל פחות מהיר
בתארי. איש לא הזכיר עוד שהוא אלוף

מיכה הגיע בשעה 11.30 בלילה ל-
דירת-החדר העלובה, יחד עם שלושה
מחבריו - יעקב חונן, סחח חופאי ידוע
אשר לדיברי אילנה היה מתקן את מכר
ניתו של מיכה; אלדד בן-ארי, חבר-ילדות
של מיכה המשמש כמלצר ראשי באוניות
נוסעים, ופינחס כהן, צעיר גבה-קומה,
שרירי ובעל חזות מאיימת, אשר למרות
חזותו משמש כמורה לילדים קשיח-יגון
בשכונת מחנה-דויד שבפאתי חיפה.

הפעם החליט מיכה שלא לסמוך על
המל. הוא יצא בעצמו, הגירסות לגבי
מה שארע במקום שונות, אך נראה כי
המישטרה מאמינה הפעם לגירסתה של
אילנה. אילנה טוענת כי מיכה וחבריו
פרצו לתוך הדירה, גררו אותה בכוח
אל החצר, הפשיטו אותה לאחר שהצליחו
לסממה באמצעות אקדח-הגאונים. לדבריה,
חיה היתה שקועה באותה עת בשיתה עם
סדובסקי, אשר מסר לה דין-וחשבון על
שיחתו עם עורכי-הדין שלה, שאומנם
נערכה באותו יום.

טענתו של מיכה שונה לחלוטין. הוא
מודה, אומנם, כי ניסה לפרוץ לדירה
דרך הדלת ודרך חלון סמוך, אולם טוען
כי תוך כדי ניסיונות-הפריצה שלו שמע
את סדובסקי קורא לעבר אילנה: "חברתי
דרך החלון השני"

"עובתי את הדלת ומיהרתי להקיף את
הבניין," סיפר מיכה. "מצאתי את אילנה
שוכבת בבוץ כשחצי-גופה העליון עירום
לגמרי ומכסיה אינם רכוסים. לא נגעתי
בה באצבע הכי קטנה, רק צילמתי אותה."
מיכה מכחיש כאילו השתמש באקדח
הגאונים. לדבריו, האקדח שייך לפנחס כהן.

בדש סדובסקי
מעוקב למאהב

"כהן נתקל בסדובסקי כשהוא עירום כבי-
יום-היולדו," הוא אומר. "סדובסקי התי-
נפל על כהן ותפס בורועו מבלי להרפות.
כדי להשתחרר ממנו ירה כהן שתי יריות
מאקדח-הגאונים שלו. סדובסקי נבהל, ו-
מיהר להיעלם מהמקום."

המישטרה קיבלה בינתיים, את גירסתה
של אילנה על המיקרה, ועצרה את מיכה
אלדד ופנחס כהן. יעקב חונן לא נעצר,
משום-מה. כעבור 48 שעות, ולאחר שהס-
כימו להסגיר לידי המישטרה את אקדח
הגאונים, שוחררו השלושה בתחנת-המיש-
טה בערבות עצמית מיגמאלית בת 500
לירות לכל אחד.

אין ספק כי עירי-הכרמל עוד תחזה ב-
המשך המאבק בין אילנה היפהפיה לבין
רבי-החובל הפרטי שלה. אילנה ומיכה אף
יודעים לספר, כל אחד מהם לחוד, כי הצד
האחר מבטיח את ההמשך האלים של הי-
פרשה. אילנה טוענת כי מיכה מתכוון
להמשיך להציק לה, ואילו מיכה אומר:
"ידוע לי שאילנה עומדת לשכור אנשים
כדי לארגן אותי."

נגובה

ליד ב"ח אינלזב
בחל-אבי

נ.ס.י. פרינץ
מס' 229-551

המוצא אותה
מתבקש להתקשר
לטל' 03-243386
ויבוא על שכרו

גודלו של עמוד

העולם הזה

הוא 23 ס"מ רוחב ו-33
ס"מ גובה. תמורת

2.400 ל"י

אתה יכול לפרסם בו
מודעה בשטח של 758 ס"מ
מרובעים - מחיר זול יותר
מאשר בעיתוני הבוקר
והערב